

egy család vége

*N. P.-nek
neked padlás vagy pince
nekem egy fotel lyukas belseje*

amikor mindenki meghalt megkerestem a mosófazekat de nem töltöttem meg vízzel mert úgysem tudtam volna felemelni fekete porom se volt és különben is úgysem volt ki előtt feketébe járni csak megkerestem mert az ősök ebben főzögették feketére a ruháikat amikor valamelyik hozzátartozójuk meghalt

a házban előtte sokan laktak sokat beszéltek és sokat mozgolódtak de aztán egyik napról a másikra egyre többször áradt a konyhából az ecetszag egyre több ruha vált feketévé hogy végül már csak én jártam színesben

amikor mindenki meghalt üressé vált a ház nem lélegzett senki úgyhogy nyugodtan mocomoghatott

nyikorgott a padló reccsent a lépcső nagy mozgolódás volt én meg csak álltam kint a kertben a házat néztem ezt a végleg ember nélkül maradt házat és közben az járt a fejemben hogy az indulás előtt még feltépem az ajtót felrohanok a lépcsőn és sorra járom a szobákat vagy ha mégsem lenne sok időm akkor csak a nappaliba mennék be beülök a fotelekbe majd rá a kihúzható kanapéra és felállok és leülök és elhelyezkedek sokszor és figyelem hogy marad-e nyom a fenekem után szóval hogy tényleg belapul-e a sok használat után és ha azt látom hogy nem akar süppedni akkor ugrálok rajta hogy úgy emlékezhessenek az anyára hogy egyszer a bűdös életben egyszer mégiscsak igaza volt

még nem dudált az autó tehát még elég sok időm lehetett az indulásig mégsem mentem be utoljára a házba mert képtelen voltam rá a torkomat szorongató gombócot próbáltam lenyelni miközben lábamat a kertet ellepő borostyán szép lassan körbenőtte hogy végül a fuldoklás és a szorítás szorongató érzése egyszerre járta át a testem ám mégsem estem pánikba hiszen tudtam ha megszólal a dudu mindennek vége lesz